

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 565/2012-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej F. P., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. B. F., vedené pod sp. zn. Rvp 12029/2012, sp. zn. Rvp 12030/2012 a sp. zn. Rvp 12031/2012, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Skalica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 4683/2008 a uznesením z 20. októbra 2011, v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er 180/2008 a uznesením z 10. októbra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er 3651/2008 a uznesením z 11. októbra 2011, ako aj postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoE 22/2012 a uznesením z 24. apríla 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 21/2011 a uznesením z 13. júna 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 24/2011 a uznesením zo 7. júna 2012, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 12029/2012, sp. zn. Rvp 12030/2012 a sp. zn. Rvp 12031/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 12029/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 30. augusta 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), vedené pod sp. zn. Rvp 12029/2012, sp. zn. Rvp 12030/2012 a sp. zn. Rvp 12031/2012, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 4683/2008 a uznesením z 20. októbra 2011, v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er 180/2008 a uznesením z 10. októbra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er 3651/2008 a uznesením z 11. októbra 2011 (ďalej spolu len „napadnuté uznesenia“), ako aj postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoE 22/2012 a uznesením z 24. apríla 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 21/2011 a uznesením z 13. júna 2012 a v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 24/2011 a uznesením zo 7. júna 2012 (ďalej spolu len „napadnuté uznesenia“).

Sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. V rámci zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere sťažovateľka pristúpila po dohode s dlžníkmi k uzatvoreniu rozhodcovskej doložky,

resp. rozhodcovskej zmluvy, ktorá založila právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného S., a. s., B. (ďalej len „Stály rozhodcovský súd“), rozhodovať o právnom postavení zmluvných strán pri vzniku sporu, prípadne na spísanie notárskej zápisnice, ktorá obsahovala okrem iných náležitostí súhlas povinnej osoby s jej vykonateľnosťou. Vzhľadom na omeškanie dlžníkov a návrh sťažovateľky, aby Stály rozhodcovský súd autoritatívne deklaroval právo sťažovateľky na úhradu peňažnej pohľadávky a uložil dlžníkom povinnosť platiť, bola dlžníkom na základe rozsudku uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke pohľadávku spoločne s príslušenstvom. Z dôvodu nesplnenia povinností zo strany dlžníkov bola sťažovateľka nútená domáhať sa splatenia pohľadávok aj s príslušenstvom prostredníctvom exekúcií na podklade exekučných titulov (rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu a notárske zápisnice, pozn.). Prvostupňový súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcií, avšak v priebehu ich vykonávania následne ex offo exekúcie vyhlásil za neprípustné a zastavil ich. Na základe odvolania sťažovateľky boli napadnuté uznesenia prvostupňového súdu potvrdené napadnutými uzneseniami krajského súdu.

Sťažovateľka v ďalšom poukazuje na judikatúru ústavného súdu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorej *„všeobecné súdy porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu, ale aj právo na spravodlivé súdne konanie tým, že nerešpektovali jeho právo na to, aby sa jeho právna vec pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. Súčasťou takého právneho základu však po vstupe Slovenskej republiky do EÚ je aj výklad práva EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v konaní o prejudiciálnej otázke. V takom prípade tvorí výklad práva EÚ obsiahnutý v rozsudku Súdneho dvora súčasť právneho základu rozhodovania vo veci samej (m. m. IV. ÚS 206/08).“*. V tejto súvislosti ďalej sťažovateľka namieta, že *«Na rozdiel od všeobecného súdu máme za to, že tvrdenie „Smernica Rady (Európskej únie) č. 93/13/EHS z 5. 4. 1993 považuje riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní za ustanovenie neprimerané“, je nepreukázanou domnienkou súdu, ktorý sa navyše neodvoláva na žiadne presné a jasné znenie smernice vo svojom odôvodnení. Všeobecný súd si tak vytvoril sám právny základ, ktorý má zásadné následky pre ďalšie usporiadanie právneho vzťahu (môže viesť k reálnej nevykonalnosti*

splatnej pohľadávky veriteľa exekučným súdom). Je pravdou, že podľa prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, uverejnenou v Mimoriadnom vydaní v slovenskom jazyku v kapitole 15, zväzok 2, str. 288 až 293 sa za neprijateľné (nekalé) podmienky môžu považovať podľa písm. q) ods. 1 prílohy aj „podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane“. Tvrdíme, že uvedené ustanovenie slovenskej verzie smernice Rady 93/13/EHS je nesprávne v rozhodujúcom slovnom spojení „najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou“, pričom ďalej okrem iného uvádza českú jazykovú verziu, z ktorej podľa jej názoru «vyplýva niečo úplne iné: „... zbavení spotřebitele práva podat' žalobu nebo použít jiný opravný prostředek, zejména požadovat' na spotřebiteli, aby překládal spory výlučně rozhodčímu soudu, na který se nevztahují ustanovení právných předpisů [...]“.

Vzhľadom na požiadavky jednotnej aplikácie a jednotnej interpretácie únieového práva je potrebné text únieového predpisu skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu... Pokiaľ je výklad ustanovenia práva Únie v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorej je súčasťou... Tvrdíme, že súd sa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nijako nez dôvodnil prečo považuje rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere. Máme za to, že v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie... Ďalej je nutné dodať, že Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. Máme za to, že v danom prípade je potrebné požiadať Súdny dvor Európskej únie aj o výklad čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a to v súvislosti

s výkladom pojmu „neprijateľná zmluvná podmienka“ v kontexte smernice Rady 93/13/EHS a jej následnej aplikácie exekučným súdom a dopadom na existujúce právne vzťahy... máme za to, že všeobecný súd mal na základe § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 zmluvy o fungovaní EÚ takto rozhodnúť: Konanie sa prerušuje podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP a Súdnemu dvoru Európskej únie sa na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predkladajú prejudiciálne otázky...».

Poukazujúc na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu týkajúce sa namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka v ďalších častiach sťažností najmä uviedla, že „Všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený. Je dôležité pripomenúť, že k takémuto revíznemu postupu došlo v situácii, keď už exekučný súd preskúmal súlad exekučného titulu so zákonom s výsledkom absolútnej nerozpornosti...“.

Podľa sťažovateľky súd v exekučnom konaní nie je oprávnený z úradnej povinnosti vysloviť neprípustnosť exekúcie začatej na základe rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu.

Podľa tvrdenia sťažovateľky aj postupom krajského súdu v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami boli porušené „... 1) právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy..., 2) právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd..., 3) právo vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy; 4) právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru;“. Sťažovateľka v tejto súvislosti odôvodňuje namietané porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd „a) nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie a svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach, ktorých

existencia nebola dokázaná (súd používa pri zdôvodnení svojho rozhodnutia slovo ako napr. „pravdepodobne“); b) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácie práva; a osobitne v spojení s porušením označených justičných práv porušil právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru...“.

Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu v napadnutých konaniach sťažovateľka osobitne zdôrazňuje, že k namietanému porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo tým, že krajský súd nenariadil pojednávanie, „*aj keď k tomu bol podľa zákona povinný a odvolanie prejednal bez osobnej účasti sťažovateľa*“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí týchto sťažností rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej v sťažnostiach označených základných práv a článkov podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami, ktoré zruší a veci vráti na ďalšie konania, a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pred predbežným prerokovaním sťažností zistil, že k sťažnostiam sťažovateľky nie sú priložené kópie rozhodnutí okresného súdu ani krajského súdu, ktoré týmito sťažnosťami napáda.

Z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva povinnosť sťažovateľky priložiť k sťažnostiam kópie právoplatných rozhodnutí, ktorými mali byť porušené ňou označené základné práva a slobody.

Sťažovateľka bola už v súvislosti rozhodovaním o jej viacerých predchádzajúcich sťažnostiach viackrát upozornená na povinnosť vyplývajúcu jej z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľka je navyše v konaní pred ústavným súdom zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý je v zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti (právneho zástupcu) advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Za daných okolností už samotná skutočnosť, že sťažovateľka nepredložila k svojim sťažnostiam aj kópie právoplatných rozhodnutí, ktorými mali byť porušené ňou označené základné práva a články podľa ústavy a práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu, zakladala bez ďalšieho možnosť odmietnuť jej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd napriek tomu sťažovateľku prípisom z 9. októbra 2012 vyzval, aby doplnila sťažnosti o chýbajúce kópie napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu, a zároveň ju upozornil na možnosť odmietnutia jej sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí v prípade, ak na výzvu ústavného súdu v určenej lehote nezareaguje a sťažnosti nedoplní.

Sťažovateľka na výzvu ústavného súdu reagovala podaním doručeným ústavnému súdu 25. októbra 2012, v ktorom požiadala ústavný súd o predĺženie lehoty na doručenie kópií týchto rozhodnutí. Vzhľadom na už uvedený ústretový postoj (poskytnutú možnosť doplniť sťažnosti o chýbajúce náležitosti v určenej lehote) ústavný súd nepovažoval za potrebné predlžovať sťažovateľke, zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, lehotu na doplnenie sťažností a prípisom z 30. októbra 2012 jej oznámil, že sťažnosti sú už pripravené na ich predbežné prerokovanie, ktoré sa uskutoční v najbližších dňoch, a preto ju opätovne upozornil, že ak do dňa predbežného prerokovania sťažnosti požadovaným spôsobom nedoplní, ústavný súd ich môže podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31 a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 12029/2012, sp. zn. Rvp 12030/2012 a sp. zn. Rvp 12031/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky rozhodol ústavný súd o spojení sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťami napáda postup okresného súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnuté uznesenia vydané v týchto konaniach, ktorými okresný súd exekúcie vedené týmto súdom vyhlásil za neprípustné a následne ich zastavil podľa príslušných ustanoví zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému postupu okresného súdu a jeho napadnutým uzneseniam odvolania, o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka napriek predchádzajúcej výzve ústavného súdu (obsahujúcej aj poučenie o možnosti odmietnuť sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí) nedoplnila v určenej lehote a ani do dňa predbežného prerokovania sťažností svoje sťažnosti o chýbajúce kópie napadnutých uznesení krajského súdu (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd odmietol sťažnosti v tejto časti už pri ich predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosti v celom rozsahu, bolo už bez právneho dôvodu, aby sa zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky v nich uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012